

DOSPĚLOST JE JEDNA VELKÁ IMPROVIZACE

DENÍK MILENIAÁLKY

nastole

Deník mileniálky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

LaFrnda

Deník mileniálky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DOSPĚLOST JE JEDNA VELKÁ IMPROVIZACE

DENÍK

MILENIÁLKY

La Frnda

nastole

Něco se opravdu stalo.

Něco vůbec ne.

Některé události a dialogy byly pozměněny, časové osy upraveny a některé postavy jsou složené z více lidí.

Jakákoliv podobnost s realitou je čistě náhodná.

A ta částka taky nesouhlasí.

© LaFrnda, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7448-842-9

ISBN e-knihy 978-80-7448-856-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7448-859-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7448-860-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Tenhle deník jsem psala se sluchátky na uších a playlistem s názvem „Deník mileniálky“, takže má v mojí hlavě tak trochu vlastní soundtrack. Ostatně stejně jako některý období mého života.

Některý zápisy vznikaly s jednou písničkou puštěnou pořád dokola. Protože to tak prostě mám, když se do nějaký skladby zamiluju.

Níže najdeš kód na playlist, který mě psaním provázel. Když ho naskenuješ v aplikaci Spotify, můžeš poslouchat úplně stejný písničky, který hrály při psaní tohoto deníku. Třeba si v něm najdeš melodii, která tě na chvíli vrátí k nějaký vlastní vzpomínce.

Takže... hudba hraje...

... a já ti otvírám svůj deník.

PŘEDMLUVA

Jsem mileniálka.

Holka třicet plus, které už pár let neříkají slečno, ale mladá paní.

Opovaž se mi tak říkat.

Jsem z generace, která si ještě pamatuje svět, ve kterém nebylo nutné být pořád na příjmu. Z generace, která sledovala, jak všechno kolem nás zrychluje. Ne postupně, ale skokem.

Sotva jsem si u rodičů vydyndala walkmana, přišel discman.

Sotva jsem se stala mistryní tetrisu, přišlo tamagoči. To jsem ale nikdy nedostala, takže jsem si tohle malé dětské bebičko vyřešila až o pár let později v hračkářství. Bavilo mě asi víkend.

A pak to šlo nějak strašně rychle.

Najednou jsme byli dospělí. Teda aspoň podle občanky.

Pořád ale čekám, kdy přijde ten okamžik, kdy budu mít pocit, že už všechno chápu a vím, co dělám. Že existuje nějaká finální verze dospělosti.

Zatím jsem na ni nenarazila.

Mám spíš pocit, že se to člověk učí za pochodu. Improvizuje, dělá chyby, opravuje je, občas se směje, občas brečí a většinu času jen doufá, že to celé nepůsobí tak zmateně, jak se uvnitř cítí.

Dospělost totiž není žádná stabilní životní fáze. Je to improvizace.

Tenhle deník není návod na život.

Je to jen záznam jednoho pokusu.

Ale pěkně popořádku...

DĚLAJI, CO MŮŽU.
FUNGUJU, PRACUJU, OBČAS
SE SMĚJU, OBČAS JEDU
NA WELLNESS, MARINUJU SE
V KAFI A S PŘÁTELI
KOMUNIKUJU POMOCÍ REELS
A MEMO NA TŘECH RŮZNÝCH
PLATFORMÁCH.

DUBEN

23. DUBNA

Milý deníčku,

studnice mých největších tajemství, zbožných přání, zatím nesplněných snů. Skladiště overthinkingu, blbejch nápadů, drbů, životních krizí a vět, který mě napadly ve dvě ráno.

Jsi jen obyčejnej sešit, přesto o mně víš víc než moje terapeutka. A ta toho ví fakt hodně! Což je, když se nad tím zamyslím, krapet děsivý.

Tak. Deníčkovou etiketu jsme splnili. Slibuju, že od zítřka už si na podobný klišé hrát nebudeme.

Mimochodem!

Miluju tyhle první stránky nového sešitu.

Sedím nad nima mnohem dýl, než je normální. Vybírám propisku, zkouším, jestli náhodou nepíše moc tlustě. Jestli neškrábe. Jestli ta modrá není až moc modrá. A pak napíšu první písmeno tak opatrně a krasopisně, jako kdyby na něm závisel osud zbytku sešitu.

Je to nejspíš nějaký pozůstatek ze základky, kdy nám učitelky vsugerovaly, že úvodní stránka musí být krásná, bez škrtanců, bez kaňky a bez chyby. Nejdřív ale narýsovat tužkou okraje, proboha! A než uděláš první čárku, nezapomeň mít po ruce piják.

Víš co? Ono mi to zůstalo. Teda až na ty okraje, ty jsem nikdy nepochopila.

Dodneška mám pocit, že první stránka vypovídá o všech ostatních. Že když ji pokazím, zkazím celý sešit. Přitom o pár týdnů později bývá popsaný křížem krážem, s flekama od kafe, hvězdičkama a škrtancema, přes který už skoro nejde přečíst původní text.

Dokonalost má životnost zhruba dvou stránek. Nejspíš proto, že úplně stejně vypadá i můj život.

Snažím se začít úhledně, pak přijde realita.

Člověk míní.

Život dopisuje.

Stejně to mám i s prvníma stránkami knížek. O těch se totiž říká, že rozhodují. Že mají čtenáře chytit.

Za koule, nebo za srdce, to už asi záleží na žánru. Každopádně chytit. A už nepustit.

Ty jsi číslo devatenáct? Dvacet? Fakt netuším. Kdybych vás chtěla spočítat, musela bych vlézt na půdu. Mám vás tam všechny. Obalený potravinovou fólií a bezpečně uložený v krabici. Vlastně si občas říkám, že byste si zasloužily spíš trezor.

Deníky si píšu od dvanácti let, což je už zatraceně dost papíru a hodně prvních stran.

I tak mám pořád před tou další první stranou úplně stejný respekt.

27. DUBNA

Nesnáším nedělní podvečery.

Existuje podle mě speciální druh smutku, kterej přichází jen v neděli kolem pátý odpoledne. Víkend pomalu balí kufry, pračka pere poslední várku prádla, člověk už ani nemá chuť pustit Netflix a v hlavě se začne samovolně spouštět pondělí.

Budík. V mém případě teda pět budíků. Nekonečný kolony. Otravnej outlook. Práce.

Tentokrát je to ale horší než obvykle. Minulej týden jsem se v práci pohádala se Silvou.

Kdybych měla trvat na nějakých škatulkách, je moje podřízená. Jenže škatulky jsou jedna věc a lidi druhá. Silva má jednu vlastnost, kterou jsem nikdy neuměla rozdělychat. Strašně ráda řeší ostatní lidi. A protože jsem alergická na drby, šikanu a podobný disciplíny, pozvala jsem si ji do zasedačky.

Schválně do té prosklené. Když už se někdo rád hádá, a to Silva rozhodně ano, je fajn mít svědky.

Samozřejmě že celej open space v tu chvíli usilovně pracoval. Přesně stejně usilovně jako vždycky, když se za sklem něco děje. A sklo rozhodně není zvukotěsné.

Za ty roky jsem z pozice šéfový vedla desítky nepříjemných rozhovorů, ale tenhle byl jinej, protože jsem nečekaně narazila na hranici vlastní povahy.

Chtěla jsem normální debatu. Ve vši slušnosti Silvu upozornit, že to, co vykládá o mladších kolegyních, je fakt přes čáru. Tvrdila o nich, že se do firmy dostaly přes postel. Což je mimochodem tak strašně devadesátková pomluva, až je skoro obdivuhodný, že ještě nevyhynula.

A hlavně... myslím, že bych si pamatovala, kdyby se mnou někdo absolvoval přijímací pohovor vleže. Pokud vím, všechny proběhly úplně obyčejně zrovna v týhle zasedačce číslo pět.

Jenže Silva nepřišla mluvit. Přišla vyhrát. A když už bude moct, tak mě ještě nasrat.

Nejdřív jsem mluvila úplně normálně. Jenže když mi začala skákat do řeči, hlas jsem zvýšila. Ona taky. Překřikovala mě. Byla arogantní, jízlivá a usmívala se způsobem, který ve mně během pár minut spolehlivě probudil něco, co jsem o sobě do té doby vůbec nevěděla.

Ruply mi nervy a zahrály jsme si hru, která z nás dvou má vycvičenější hlasivky a bohatší slovní zásobu, jak tý druhý nepřímý říct, že je kráva. Nic diplomatického ani profesionálního v tom nebylo.

Nikdy jsem nebyla člověk, co se hádá. Naopak. Celej život jsem ta, co svolá schůzku, všechno uklidní, najde kompromis a nakonec se ještě omluví za věci, který ani neudělala.

„Víš, co by mě zajímalo? Kdy vlastně pracuješ?“ štěkla na mě jízlivě.

Chvilí jsem na ni jen koukala.

„Prosím? Co si to dovoluješ?“ V tom úžasu jsem zvedla obočí a vykulila oči.

„No, spočítala jsem si to. Projela jsem tvůj instagram, zjistila jsem, kolik knížek jsi minulej měsíc přečetla, našla si, kolik má každá stran, sečetla je a vydělila počtem dní. Vyšlo mi, že každý den přečteš skoro sto stránek. Tak by mě zajímalo, kdy teda pracuješ, když stíháš tolik číst.“

Pár vteřin jsem na ni jen zírala, zatímco můj mozek prováděl analýzu toho, co se kolem mě zrovna odehrávalo. Ona si prošla můj Instagram, moje posty za březen a stories, kde dávám tipy na to, co jsem zrovna přečetla.

Za šest let jsem v té firmě zažila ledacos. Ale tohle řadím do top trojky bizárů.

Musím uznat, že si s tím dala práci. Kdyby to nebyl pokus mě shodit, možná by na mě tenhle soukromej audit udělal i dojem. Obvykle obdivuju důslednost. Jen podcenila moje čtecí tempo. Sto stránek denně je na mě dost podprůměr.

No a pak jsem se rozesmála.

Fakt. Tak, že mi tekly slzy.

Nebyla to hysterická reakce. Jen jsem nedokázala uvěřit, že někdo věnoval tolik energie tomu, aby spočítal moje přečtený stránky.

„Já jen doufám,“ nadechla jsem se v tom záchvatu smíchu, „že jsi tenhle výpočet prováděla mimo pracovní dobu.“

No co, občas, když nevím, jak rychle reagovat, plácnu první kravinu, která mě napadne.

Každopádně po týhle větě byla nasraná ona.

Vstala, obešla stůl a založila si ruce v bok. Tak jsem vstala taky. Udělala krok ke mně. Byla čím dál blíž. No ty vole, o co tu jde, projelo mi hlavou.

Vzápětí mi to došlo.

Tohle bylo osobní a ona se se mnou už dávno nehádala.

Ona čekala, až jí jednu natáhnu.

V životě jsem už pár rvaček viděla a většina z nich začala tím, že jeden provokoval, tomu druhému narušoval osobní prostor a vysíral tak dlouho, než dostal první ránu.

Nikdy jsem se moc neprala, přesto jsem najednou cítila, jak se mi samy od sebe sevřely pěsti. Dlaně mě pálily, jako bych je držela nad ohněm. Na vteřinu jsem měla pocit, že se zpomalil čas.

Jako kdybych v tu chvíli omylem uvolnila svoje obvyklý manažerský brnění a ona se pod něj nějakou skulinkou dostala.

Viděla jsem rudě, když vtom se bez zaklepání rozletěly dveře do zasedáčky.

„Eliško, máš jít se mnou do účtárny,“ vyhrkla Adéla, kolegyně, která se během let stala mojí kamarádkou i mimo práci.

„Okamžitě,“ nenechala mě dokončit rozhovor a já jí za to byla vděčná.

„Odkdy mě někdo potřebuje v účtárně?“ zeptala jsem se, když jsme vedle sebe kráčely chodbou k výtahu.

„Prosím tě,“ protočila oči, „vždyť ani nevím, kde účtárna v tomhle baráku je. Nic jinýho mě v tu chvíli nenapadlo. Viděla jsem tě, jak na tebe jde a ty zatínáš pěsti, tak jsem radši zasáhla, než by to byla tvoje konečná.“ Jop, to by rozhodně byla.

„V tom případě jdem na terasu, protože tohle fakt nepochopíš,“ vydechla jsem, když jsme nastoupily do výtahu a já stiskla číslo nejvyššího patra budovy.

„Myslíš, že bych ji zbušila, kdybys nepřišla?“ zeptala jsem se tiše, když se dveře výtahu zavřely.

„Ne. Ty? V žádném případě. Nechala by si dát jen jednu ránu, pak by hrála strašně zraněnou a ty bys v tuhle chvíli odcházela v doprovodu ochranky,“ konstatovala Adéla suše a podívala se při tom významně na zápěstí, jako kdyby kontrolovala čas, i když hodinky nikdy nenosila.

„Ale tak uznej, bylo by to zas stylový.“ Úplně vidím ty ovace vestoje za to, že tý udrbaný krávě už někdo jednu plesknul. I když jak znám korporátní hrdiny, všichni do jednoho by čuměli do počítače a nikdo by ani nezvedl hlavu.

Na terase jsem vykouřila dvě cigarety za sebou a svojí work bestie odvyprávěla se všemi detaily celej rozhovor. Když jsem se vrátila do open spacu, Silva už byla pryč. Aspoň jsem se jí nemusela zbytek pátku vyhýbat, protože na další konfrontaci jsem neměla energii.

Myslela jsem si, že přes víkend přijdu na to, jak se v pondělí chovat, a že mě to rozhození z celý situace přejde. Nepřešlo.

A právě proto nesnáším nedělní podvečery. Nemám strach z pondělí. Mám strach z toho, co si z minulýho týdne přinesu s sebou do toho dalšího.

28. DUBNA

No, tak Silvu jsem dneska už řešit nemusela.

Ólé, olé, olé, olé...
Co slavíme?

Dostala jsem padáka.

Měla jsem mít v zasedačce pravidelnou schůzku se šéfovou ke zhodnocení měsíce. Místo ní tam seděla ředitelka personálního. Jen co jsem ji viděla přes prosklený dveře, bylo mi hned jasný, že tohle nebude milej rozhovor. Nejdřív jsem myslela, že půjde o páteční incident se Silvou, jenže pak jsem si všimla, že na stole před sebou měla obávaný modrý desky. Ty v týhle firmě znamenaly jediný. Vyhazov.

Vešla jsem a snažila se zakrýt cukání v koutcích, abych se nechechtala. No a taky nebrečela. Radostí samozřejmě!

Úleva, to byl ten pocit, který jsem v tu chvíli cítila. Obrovská úleva, že tahle životní etapa, která pro mě znamenala emoční horskou dráhu, končí.

Úleva, že ji nakonec za mě vyřešila šéfová, protože jsem posera, co se bojí udělat velký rozhodnutí a dát výpověď. Korporát mi sice kradl duši, ale

výplata každé měsíce ve stejnou dobu mě nijak neurážela. Navíc výhody, smlouva na dobu neurčitou a jistě sociální status se opouští trochu hůř.

Jo, já vím, mohla jsem odejít.

Ano, byla jsem tam dobrovolně.

Zírala jsem na ten štůsek papírů před sebou a dokola se snažila číst jejich obsah. Euforie z nabytí svobody s každým řádkem vyprchávala a já se postupně vzpamatovávala a začala racionálně uvažovat.

„Poprvé v životě právě dostávám padáka,“ konstatovala jsem nahlas, když jsem se natáhla po propisce, abych tuhle smlouvu s korporátem podepsala a mohla zmizet.

„Ale pozor, my tě nevyhazujeme. Tady o žádnou výpověď nejde. My se přece oboustranně domlouváme. A to, že se teď rozloučíme, neznamená, že se tu znovu nepotkáme,“ odpověděla mi personalistka a já nasadila stejné fejkové úsměv jako ona, protože jsem slyšela jen jedno velké BLA.

Deset minut a moje celoroční téma na terapiích bylo u konce. Takhle rychlý to bylo.

„Kafe za pět minut na terase. Mám novinku. Jdi první, přijdu po tobě,“ pošeptala jsem Adéle, když jsem se vrátila do open space. Jo, jsme trochu drama queens.

Sedla jsem si ke stolu a rozhlížela se kolem sebe. Kdo nebyl zrovna zabraný do práce, sklopil oči před mým pohledem. Pár lidí si v hloučku suškalo.

Dobré zprávy se vždycky šíří rychle. A to jsem ještě před rokem slýchala, že jsem nejlepší šéfová, jakou kdy tahle banda měla.

„Víš, jak jsem ti říkala, že se lidi dneska chovají divně, nikdo se se mnou moc nebaví a nikdo ani nekomentoval fakt, že jsem do práce přišla s novou ofinou?“ připomněla jsem Adéle ranní rozhovor, sotva jsem se svalila naproti ní do toho stupidně malého křesílka na terase.

„No, vím. Pokráčko Silvy?“ naklonila se ke mně, z čela si odfoukla pramínek tmavých vlasů a netrpělivě čekala, s jakými drby přijdu.

„Ani ne. Něco hustějšího. Už dávno věděli, že dostanu vyhazov.“ V korporátu se některé věci neutulají ani do oběda. Obzvlášť když hlavní per-

sonalistka kámoší s největší firemní drbnou. Tipla bych si, že to většina lidí věděla už minulý týden. Ty býváš obvykle poslední, kdo se to dozví.

„Cože? Co jsi dostala?“ Adéla vytřeštila oči a začala slzet. Tohle byla nejspíš ta reakce, kterou ode mě čekala personalistka. Vylíčila jsem jí dění poslední půl hodiny včetně toho, že mě „nevyhazují“, ale jde o „domluvu“. Takhle tomu mám prý říkat.

„Nevěděla jsi to, že ne?“ zeptala jsem se, i když odpověď jsem znala. Jen jsem potřebovala, aby to tak nějak zaznělo nahlas.

„Děláš si prdel? Myslíš, že zrovna mně by to někdo řekl?“ ukázala na sebe prstem s ironickým tónem v hlase.

„Nícméně, končím hned. Odpoledne mám vrátit auto, noťas a karty. A asi jsem pro firmu byla hodně důležitá, protože jsem šéfový nestála ani za to, aby mi toho padáka dala ona,“ dodala jsem ironicky.

Adél se ani neptala na důvody. Moc dobře je věděla. Ostatně ani já jsem před vedením zrovna neskrývala, že jsem už vyčpělá a vyhořelá. A k čemu je korporátu takovej člověk, ještě když má vést lidi? Vysát, zmačkat a odhodit. Zní to drsně, ale taková byla moje realita a já se na tom sama podílela.

První roky tu ale byly skvělé, to musím uznat. Měla jsem pocit, že tady jsem konečně na správném místě, že jsem konečně našla svůj dream job. Měla jsem vize, měla jsem jasnej směr a měla jsem energii. Dostala jsem na starost značky, který znal skoro každej. Kampaně, který byly vidět. Akce, kam chodily tisíce lidí. Připadala jsem si důležitá. Byla jsem na sebe fakt pyšná.

Krise přišla poslední rok. Nový vedení na mě začalo tlačit, musela jsem hodně propouštět, dělat škrty v rozpočtech, podřízení mě začali nesnášet a já si začala připadat trochu jako nekompetentní kráva.

Já blbka si dokonce z vlastní kapsy zaplatila dost mastnýho pracovního psychologa, abych pochopila některý procesy lidskýho chování v korporátu. Z našich sezení jsem ale pochopila akorát to, že bych měla z tohohle baráku co nejdřív vypadnout, než se samovznítím.

Jenže moje každodenní dialogy v hlavě vždycky skončily tím, že ještě měsíc to zvládnu, že by mohlo být hůř. Až nakonec jsem tu přetahovanou s vlastní myslí vedla rok. Poslední měsíce jsem sama sebe, a hlavně práci

začala slušně bojkotovat. Byla jsem zpruzelá, neviděla jsem žádný smysl a na home office jsem trávila víc času než v open space. Takže to byla jen otázka času, „až si pro mě přijdou“.

Prostě tak dlouho jsem dělala všechno pro to, aby mě vyhodili z práce, až se ucho utrhlo.

Tohle je konec jedný éry.

Žádný nekonečný meetingy, který sloužily akorát k tomu, aby si moji kolegové honili ega. Žádný schůzky, co mohly být mail. Žádný dotazy „máš dvě minuty“, ze kterých bylo nakonec minut třicet. Žádný cally, nachytávání se, reporty, KPIs. Práce pro práci.

Vyšla jsem z budovy, zhluboka se nadechla a jarní vzduch voněl tak nějak jinak. Hořkosladce. Tuhle chvíli jsem si hodně často představovala. Jenže v mojí bujný fantazii jsem rozhodně neměla knedlík v krku a slzy na krajíčku. Všechno se odehrálo tak rychle, že jsem ještě ani nestihla zpracovat, co vlastně cítím.

Spolkla jsem emoce a vykročila vstříc nezaměstnanosti.

V tramvaji jsem sledovala, jak se mi ze zorného pole pomalu vzdaluje ta obří moderní budova. Statečnost ze mě definitivně vyprchala a mně došlo, že to nebyla euforie, co mě poslední hodinu drželo, byl to šok. Odešla jsem sice s úsměvem na tváři a se vztyčeným prostředníkem, ale celou cestu domů jsem nakonec probulela.

Bylo to hodně slz.

Odulá, oteklá, uřvaná a s totálně podupaným egem jsem po dvouhodinový cestě sockou za sebou doma zavřela dveře a emoční koktejl mohl pokračovat.

Teď je večer. Mobil mám plnej zmeškaných volání a zpráv od některých bývalých kolegů. Litují mě, všichni se dušují, že se určitě brzy uvidíme. Je to od nich sice hezký, ale vím, že neupřímný. A poslední, o co stojím, je lítost.

Až se trochu vzpomatuju, tak to musím oslavit nebo něco na ten způsob.

No, hezký pondělí.

29. DUBNA

Opadl šok a dolehla na mě realita.

Do práce už chodit nemám, vybírám si dva dny dovolený. Lol.

A od prvního května budu nezaměstnaná.

Poprvé v životě.

Nějaký nápad, co bych teď mohla dělat? Něco, kvůli čemu nebudu muset do práce dojíždět přes hodinu, budu mít flexibilní pracovní dobu, možnost home office, služební auto, nadprůměrnou mzdu, nebudu muset být něčí nadřízená a nepůjde o práci v dalším korporátu?

Moment! Zapomněla bych na to nejdůležitější. Potřebuju nepracovat v převážně ženském kolektivu.

Hm. Taky mě nic nenapadá.

Hledám jednorožce.

Mám v podstatě tři možnosti.

Ta první je, že se zhroutím.

Druhá, že se zhroutím a udělám si dlouhý prázdniny z odstupného.

A třetí, že si nejdřív najdu novou práci, až pak se zhroutím a nakonec si udělám krátký prázdniny.

Nebo prostě různý kombinace.

Nehodlám se ale složit na pracáku, takže ten ještě vynechám.

Nejdřív si musím poslepnout ego a overthinkovat nad informací, co budu dělat.

Roky jsem měla v hlavě na vysoký příčce práci a trochu mi z toho jeblo.

Kdo teď jsem? Bývalá manažerka, teď paní na dávkách? Bože, jen to ne!

Ano, takhle já totiž uvažuju.

Co budu dělat, když už nejsem to, kdo jsem byla? Nebavila mě ta práce.

Bavila mě ta verze mě, kterou jsem v ní byla. To je dost blbá situace.

A momentálně to jediný, po čem se mi fakt stýská, je moje služební auto.

Což je mimochodem dost ubohej závěr po šesti letech.

30. DUBNA

„Proč jsi věřila tomu, že práce je to, kým jsi?“ zeptala se mě dopoledne Lucka.

Prisahám, že od té doby, co chodí do terapeutického kurzu, mi pokládá dost divné otázky. Ale nestěžuju si. Terapie zdarma od nejlepší kamarádky se vždycky hodí. Jen mě štve, že mi při každém našem kafi nasadí brouka do hlavy. A ten hajzl pak odmítá odejít.

Takže jsem pak přemýšlela. Protože na to mám teď dost času, že jo. A šla jsem hluboko, hoooodně hluboko.

Na počátku byla jedna úplně obyčejná věta.

Dělej, co tě baví.

Slyšela jsem ji doma. Slyšela jsem ji ve škole. Ale nelituju toho, byla jsem ráda, že ji slyším. Nechtěla jsem chodit do práce jen proto, abych si vydělala na složenky. Chtěla jsem dělat něco, co mě bude bavit. Něco, kvůli čemu se mi ráno nebude chtít předstírat chřipku.

Tak jsem si takovou práci našla. Jenže někde cestou se to zvrtilo.

Najednou už nestačilo, že mě práce uživí. Měla mě bavit, naplňovat, dávat smysl, měla něco znamenat. Měla jsem v ní být dobrá, pořád se zlepšovat, posouvat se dál. Já do ní postupně začala vkládat čím dál větší kus sama sebe. Ani nevím, kdy se z práce stalo něco víc než práce. Přestala jsem ji dělat. Začala jsem jí být. Byl to nějaký můj status.

Když nad tím přemýšlím, možná to začalo už někde na základce. Tenkrát jsem měla pocit, že se lidi dělí do škatulek. Jedničkáři šli na gympl. Dvojkaři na obchodku, zdravku nebo průmku. Od trojek výš na učňák, protože „kámo, ty přece nemáš hlavu na učení“.

Dneska mi to zní úplně absurdně. Tenkrát ne. Tenkrát jsem měla pocit, že se moje hodnota dá nějak změřit. Nejdřív známka, pak titulem a nakonec pracovní pozicí.

Možná proto jsem se celý život představovala tím, co dělám.

Nikdy jsem neřekla, že ráda čtu. Že píšu. Že dokážu strávit dvě hodiny v knihkupectví a považuju to za skvěle prožitéj čas. Neřekla jsem, že se

směju vlastním vtipům ještě dřív, než je dopovím. Nezmínila jsem ani svoje překvapivě rozsáhlý znalosti minerálů a šutrů. Moje nejlepší kamarádky mimochodem tvrdí, že tuhle informaci bych si měla nechávat pro sebe. Prej pak působím jako nerd s hezkou kabelkou.

Řekla jsem pracovní pozici.

Bylo to jednodušší a měla jsem pocit, že to o mně říká všechno důležitý. A upřímně? Měla jsem ráda ten výraz lidí, když jsem jim řekla, co dělám. Připadala jsem si zajímavá. Důležitá. Jako bych měla skrze práci trochu větší hodnotu než před tou větou.

Takže když jsem bulela v tý tramvaji, vlastně jsem nebrečela jen kvůli práci. Měla jsem pocit, že jsem přišla i o větu, kterou jsem patnáct let používala, když se mě někdo zeptal, kdo jsem.

A s ní zmizel i ten pocit, že jsem něčím výjimečná.

Trochu pozdě si uvědomuju, že když z té věty vyškrtnu zaměstnání, zůstane po něm dost velký prázdný místo.

Protože poprvé v životě nevím, co odpovědět.

Teda vlastně vím. Čtu až moc knih, jak by řekla Silva. Píšu si do šuplíku. Sbírám šutry. Jen jsem nikdy neměla pocit, že to jako odpověď stačí.

Naštěstí mám ještě jednu věc.

Ironii.

Ta mě zatím vytáhla z každého průseru.

Priād' čekam, až přijde
někdo dospělejš' a poradi'
mi, co mám dělat.
Zadím to ale vypadá,
že jsme všichni jen
přirostlý' děti s platební'
kartou a folist' rad.

KVĚTEN

13. KVĚTNA

Jsem sama sobě nechutně protivná!

„Neudělala jsem chybu, když jsem na tu práci kašlala?“

„Neměla jsem se hecnout a víc bojovat?“

„Co když už nikdy nenajdu tak dobrou práci?“

„Co když jsem udělala největší profesní chybu života?“

Tyhle a dalších asi osmsetpadesát podobných vět mi poslední dva týdny šrotují hlavou. Tělo se mi úplně vyplo a funguje jen ve třech režimech: spánek, pláč a doomscrolling. Zato hlava si jede naplno. Přemýšlím nad sebou tak intenzivně, až jsem sama sebou regulérně otrávená.

Mám pocit, že jestli ještě jednou pronesu „já vlastně vůbec nevím, co teď budu dělat“, i moje terapeutka mě požádá, ať už držím hubu.

Navíc jsem teď velmi okouzlující a oku lahodící. Ze zrcadla na mě zírá ble-dá blondýna s kruhama pod očima a přerostlou ofinou, která už dávno rezignovala na spolupráci. Někdo by tý ženský měl říct, že umýt si vlasy je sice očividně ambiciózní plán, ale terapie suchým šamponem má taky svoje limity.

Takže je čas vyvětrat se!

Změnit prostředí a rozptýlit se, protože se už nemůžu vystát.

Udělala jsem impulzivní rozhodnutí.

Zítra jedu do Rakouska.

Na tom by nebylo relativně nic zvláštního, kdybych měla svůj obvyklej itinerář. Já, pověstná plánováním a organizováním výletů a dovolených pro sebe, rodinu a kamarády. Já, která si libuje v excelovských tabulkách a sdílených dokumentech, jedu někam na blind.